

Kurt Högnäs:

En handfull ljus, 1981

En dag när jag metade, blev jag varse mitt ansikte. Jag böjde mig ned över suden. I detsamma började ansiktet stiga snett mot ytan. Dess kant var riven och ögonen låg drunknade. Jag kunde inte vänta längre. Hastigt slungade jag mitt huvud bakåt för att dra upp. Då brast alltsammans, ty linan var skor och kroken hade rostet genom långa vintrar i maskstunget skjul. När ansiktet försvann i djupet var det raden oformligt, men den tunga klumpen ville inte lösas upp och förintas. Blåsvart vatten började vagga mot vikens stränder och solen under molnen var tung av bly. Det kändes tungt att ro, som om årorna kämpade mot ett levrat hav.

Kurt Högnäs:

En handfull ljus, 1981

Det finns städer som häftigt stegrade svampar. De har hattar som gropiga månar, golfbanor eller kupoler av grönfärgat glas. Deras kroppar är sönderskurna av kryllande död, död som börjat leva och slå omkring sig. De spjälks sönder av ilande gångar, klyftor skriker och vibrerar, inte en sekund uthärdar stilla. Inte en sekund blir skonad. Man kan inte bo i dem. Man kan inte finnas till i städer som bara pöser upp, blir en uppsvälld krälände massa, som inti förtärs och förvrids, så att ingen kan se, om det undertill finns bärande rötter, finns tid att ännu leva.